

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.391 van 4 april 2011
in de zaak A. 195.708/XIV-31.993**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Kathleen Dassen
 kantoor houdend te 2070 Burcht
 Pastoor Coplaan 241
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen

I. Voorwerp van de vordering

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 1 maart 2010, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 37.583 van 26 januari 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 5502 van 2 april 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 maart 2011 om 10.45 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ivo Flachet, die loco advocaat Kathleen Dassen verschijnt voor de verzoeker, en attaché Katrien Allyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op 9 oktober 2008 België binnen en verklaart zich op 10 juli 2009 een tweede maal vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 25 september 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 november 2009 tekent de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 26 januari 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een enig middel de schending van “de bewijskracht van een akte”, van de rechten van verdediging en van artikel 39/65 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) op. Hij licht dit als volgt toe:

“Schending van de bewijskracht van een akte, schending van de rechten van verdediging en schending van artikel 39/65 van de vreemdelingenwet

Op 05.01.2010 heeft verzoeker aan de raad nieuwe documenten toegezonden, met name:

- Een attest van de Iraakse ambassade in Brussel waarin de identiteit van verzoeker wordt bevestigd aan de hand van zijn nationale identiteitskaart (stuk 1)

- Een attest van de Iraakse ambassade in Brussel waarin gesteld wordt dat het onmogelijk is voor verzoeker om een geboorteakte te verkrijgen gezien de situatie in Irak (stuk 2)

- Een attest van nationaliteit (stuk 3)

- Een fotocopie van zijn nationale identiteitskaart (stuk 4), ter zitting liet verzoeker zijn originele identiteitskaart zien

- Kopie van zijn Iraakes boekje (stuk 5)

In haar arrest d.d. 26.01.2010 stelt de raad het volgende:

"De raad stelt vast dat de Iraakse ambassade in Brussel verzoekers Iraakse nationaliteit bevestigt (stuk 3), hetgeen door de raad niet wordt betwist."

Dat aldus in feite de raad stuk 3 aanvaardt van verzoeker en zij niet twijfelen aan de authenticiteit van dit document. Dit document werd uitgereikt door de ambassade van Irak te Brussel, door XXX.

Voorts stelt het bestreden arrest: "doch het attest ter bevestiging van verzoekers geboorteplaats in Mosul, Irak (stuk 1) kan niet aanvaard worden."

Het arrest van de RVV stelt dat de gegevens uit stuk 1 bekomen zijn op basis van verzoeker zijn identiteitskaart en verzoeker zulk een document nooit heeft voorgelegd aan de asielinstanties.

Dat de motivering van het arrest van de RVV om dit document van verzoeker niet in aanmerking te nemen te wensen overlaat en in feite een schending is van de bewijskracht van een akte, de rechten van verdediging en de motiveringsverplichting.

Immers men kan niet stellen dat stuk 1 wel authentiek is en stuk 3, dat afkomstig is van dezelfde ambassade en gaat over dezelfde identiteitsgegevens niet kan aanvaard worden.

Dit is een schending van de bewijskracht van een akte en de rechten van verdediging. Verzoeker heeft zich hier nooit op kunnen verweren en werd pas in het bestreden arrest met deze motivering geconfronteerd.

Stuk 1 en stuk 3 zijn opgesteld door dezelfde ambassade en uitgereikt door dezelfde persoon, namelijk de heer XXX.

De motivering waarom het ene stuk wel en het andere niet kan aanvaard worden of bestempeld worden als authentiek is in casu niet afdoende.

Temeer omdat de redenering gesteund is op het feit dat verzoeker zijn identiteitskaart nooit heeft voorgelegd tijdens zijn asielprocedure. Dit is correct doch ter terechtzitting had verzoeker wel degelijk zijn originele identiteitskaart bij. Dit blijkt uit het bestreden arrest zelf.

Dat in feite in huidige casu de RVV haar bevoegdheid is te buiten gegaan. De rvv heeft weliswaar volle rechtsmacht doch geen eigen onderzoeksbevoegdheid.

In casu stelt de RVV dat aan de (originele) identiteitskaart van verzoeker geen enkele bewijswaarde kan gegeven worden gelet op verzoeker zijn incoherente verklaringen, de vaststelling dat het document dezelfde foto heeft als het vals bevonden nationaliteitsbewijs dat ongeveer een jaar later zou zijn uitgegeven en de informatie toegevoegd aan het dossier waarin de relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten wordt bevestigd.

Immers stuk 3 van verzoeker wordt zonder meer aanvaard door de RVV terwijl stuk 1 van verzoeker, dat uitgevaardigd is van dezelfde ambassade en door dezelfde persoon en de originele identiteitskaart van verzoeker niet aanvaard worden.

Dat de RVV hier te kort door de bocht is gegaan aangezien verzoeker zijn identiteit toch enkel kan bewijzen aan de hand van zijn identiteitskaart!?

Dat de RVV in feite het dossier had dienen terug te sturen voor verder onderzoek naar het cgys.

Het kan niet zijn dat een origineel authentiek stuk niet aanvaard wordt als bewijs puur op basis van de verklaringen van verzoeker (hoewel stuk 3 wel aanvaard werd) en op basis van het feit dat op verzoeker zijn identiteitskaart dezelfde foto werd aangebracht als op zijn nationaliteitsbewijs (dat destijds vals werd bevonden).

Dit zijn louter beweringen zonder meer en zonder verwijzing naar enige objectieve informatie.

Dat het arrest van de RVV een schending is van de bewijskracht van een akte.

Dit maakt eveneens een schending uit van de rechten van verdediging daar waar de raad stelt dat zij aan verzoeker zijn identiteitskaart geen bewijs hechten. Welk bewijs kan verzoeker dan wel voorleggen? Waarom wordt stuk 3 wel aanvaard en waarom stuk 1 niet, hoewel het dezelfde identiteitsgegevens van verzoeker vermeldt?

Eind pagina 5 komt de raad dan tot het besluit dat de ambassade van Brussel van Irak de identiteit van verzoeker bevestigt op basis van zijn eigen verklaringen en dat uit niets blijkt dat zij enig onderzoek hebben gepleegd naar de echtheid van de door verzoeker voorgelegde documenten en de door hem voorbehouden gegevens.

Uit niets blijkt eveneens dat de documenten die verzoeker voorlegde in huidige procedure vals zouden zijn.

Dat in feite de rechten van verdediging van verzoeker in casu geschonden zijn omdat verzoeker zich niet in een tegensprekelijk debat over deze elementen heeft kunnen verweren. Dat verzoeker zich niet heeft kunnen verweren op het feit dat de RVV zomaar afleidt dat de attesten die verzoeker voorlegde in feite louter gebaseerd zijn op de eigen verklaringen van verzoeker.

Verzoeker heeft zich op deze elementen nooit kunnen verweren.

Het bestreden arrest van de RVV laat echter na op dit punt te motiveren en vermeldt zelfs niet eens dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsverplichting heeft aangevoerd!!

Dat aldus het arrest van de RVV nalaat m.b.t. dit punt te motiveren en niet ingaat op de argumenten aangevoerd in het beroepsverzoekschrift zodat het arrest om die reden dient vernietigd te worden.

Gelet op het voorgaande is het arrest van de RVV dan ook een schending van artikel 39/65 van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/65 bepaalt het volgende:

Art. 39/65. <Ingevoegd bij W 2006-09-15/71, art. 162; Inwerkingtreding 01-12-2006) De uitspraken van de Raad zijn met redenen omkleed. Ze worden ondertekend door de voorzitter en een lid van de griffie. Een tussen- of een einduitspraak wordt aan de partijen ter kennis gebracht volgens de modaliteiten bepaald bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit koninklijk besluit kan eveneens de gevallen bepalen waarin kan worden volstaan met een kennisgeving aan de in het geding zijnde administratieve overheden van het dispositief en het voorwerp, alsook de vorm waarin en de voorwaarden waaronder deze beperkte kennisgeving geschiedt en de wijze

waarop deze uitspraken voor deze partij in hun totaalversie toegankelijk zijn. De uitspraken van de Raad zijn toegankelijk voor het publiek in de gevallen, in de vorm en onder de voorwaarden bepaald bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. De Raad zorgt voor de publicatie ervan in de gevallen, in de vorm en onder de voorwaarden bepaald bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Dat de beslissing van de RVV onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht bepaald zoals in artikel 39/65 van de vreemdelingenwet flagrant schendt.

De motivering van het arrest van de RVV moet pertinent en draagkrachtig zijn en antwoorden op de argumenten en elementen die verzoeker heeft aangevoerd in het beroepsverzoekschrift.

Dat de RVV m.b.t. deze elementen van het dossier niet geantwoord heeft en zij op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn beroep niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering m.b.t. het feitenrelaas en onzorgvuldige behandeling.”.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

6. De stelling van de verzoeker komt in wezen hierop neer dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet enerzijds kon stellen dat zijn attest van identiteit authentiek is en anderzijds dat het attest waarin zijn nationaliteit wordt bevestigd niet authentiek is, vermits beide attesten door dezelfde Irakese ambassade zijn opgesteld, door dezelfde persoon zijn uitgereikt en betrekking op dezelfde identiteitsgegevens hebben.

Anders dan de verzoeker voorhoudt, wordt in het bestreden arrest nergens gesteld dat het attest van nationaliteit, afkomstig van de Irakese ambassade in Brussel, authentiek is of niet. Er wordt enkel vastgesteld “dat de Iraakse ambassade in Brussel verzoekers Iraakse nationaliteit bevestigt (stuk 3), hetgeen door de Raad niet wordt betwist”, met andere woorden dat het stuk overeenstemt met een niet-betwist gegeven. De bewering van de verzoeker dat het kwestieuze attest van nationaliteit in tegenstelling tot het attest betreffende zijn identiteit wel als authentiek wordt aanvaard, mist dus feitelijke grondslag.

Het attest van de Irakese ambassade van Brussel dat als bewijs van verzoekers identiteit werd neergelegd, wordt in het bestreden arrest niet aanvaard omdat “uit

het document blijkt immers dat de ambassade tot dit besluit gekomen is op basis van de gegevens van verzoekers identiteitskaart (...), een stuk dat verzoeker op geen enkel moment heeft voorgelegd aan de asielinstanties”. Verder wordt in het bestreden arrest opgemerkt dat “verzoeker verklaarde tijdens zijn eerste asielaanvraag dat hij zijn identiteitskaart niet bij zich had in België (...) en in het kader van zijn tweede asielaanvraag stelde hij dat zijn identiteitskaart was achtergebleven in de bakkerij en dat hij zelf in Irak zou moeten aanwezig zijn om een nieuwe identiteitskaart te vragen”, zodat de identiteitskaart (waarnaar het stuk van de ambassade verwijst) geen enkele garantie biedt op het vlak van authenticiteit. Ten slotte merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op “dat de gegevens die door de ambassade worden bevestigd, niet overeenstemmen met verzoekers eerdere verklaringen” aangezien de in dat attest vermelde naam van zijn moeder, de door hem in de eerste asielaanvraag opgegeven naam van zijn moeder en de naam van zijn moeder in de tijdens de tweede asielaanvraag neergelegde geboorteakte telkens verschilt. In het bestreden arrest is aldus geen uitlegging gegeven aan het kwestieuze attest betreffende verzoekers identiteit, in wezen een attest ter vervanging van een geboorteakte dat is gesteund op een aantal gegevens uit een identiteitskaart, die niet met de inhoud van dat attest verenigbaar is. De bewijskracht van dat attest is dan ook niet geschonden. Dit geldt des te meer nu in punt 2.7. van het bestreden arrest omstandig wordt uiteengezet waarom aan de ter terechtzitting vertoonde “originele” identiteitskaart, die aan de basis van het attest ligt, geen enkele bewijswaarde wordt toegekend. In die mate is het enige middel ongegrond.

Het komt de Raad van State ten slotte niet toe om zich als administratieve cassatierechter in de plaats van de rechter ten gronde te stellen en zelf aan de hand van eerdere verklaringen van de betrokkene of van andere voorgelegde documenten de bewijswaarde van een bepaald stuk te beoordelen. In die mate is het enige middel niet-ontvankelijk.

7. Het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging vereist niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooraf de motieven tot afwijzing van de asielaanvraag ter kennis van de betrokkene brengt, wanneer hij feitelijke elementen beoordeelt die deel uitmaken van het administratief dossier, het rechtsplegingsdossier en de debatten.

Te dezen blijkt nergens uit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de tweede asielaanvraag van de verzoeker elementen zou hebben

onderzocht die daar geen deel van uitmaken: hij heeft zich enkel gebaseerd op de door de verzoeker zelf neergelegde stukken en op diens eerdere verklaringen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is zijn bevoegdheid aldus niet te buiten gegaan en het enige middel is in die mate ongegrond.

8. De verzoeker stelt op algemene wijze dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord “op de argumenten en elementen die verzoeker heeft aangevoerd in het beroepsverzoekschrift”, zonder evenwel de concrete tekortkomingen aan te geven. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

De verzoeker werpt nog op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op de door hem aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is ingegaan. Te dezen is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter als feitenrechter opgetreden, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt. Hij hoeft daarbij niet op ieder argument van de betrokkene in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund. Inzake de door de verzoeker aangevoerde elementen, met name de beoordeling van de neergelegde documenten en van de elementen die zouden moeten leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, is aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen voldaan. Het enige middel is in die mate ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vier april tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen